

הזמר האנגלי הנודע, מוען שהוא איש-המערה הקדמון בגילגול חדש

2 I's ששכן בפנינה השנייה, והיה ידוע ומפורסם כבית-יוצר לכוכבי טיפשי-עשרה. אמנם חילי כבר היה מעבר לגיל זה, בן 24, אבל הקהל אהב אותו. הוא שר "שלאגרים", חיקה זמרים אמריקאיים בלעג בריטי אופייני. או החל גם להופיע בתכניות טלחיוויה, כשעל גב מעילו הירוק מתנוססת הכתובת: "חי חילי האריסי". לפי עצת מנהלו אף צבע את שעריו באדום, כסמל מסחרי. בעקבות הצלחתו, הוצע לו להשתתף בסרט המפורסם, לילות העולם, שהופק עלידי משקיעים איטלקיים. "זאת היתה עבודה איומה", נזכר חילי, "בתחילה רצו לשלב בסרט רק קטע מהשיר אני הופך לקוף, אבל אחר-כך זה מצא חן בעינייהם והוא מופיע שם פעם וחצי. העובדה שהסכומים היו

וי וילי האריסי

ה שודחנות התרוממו, התנוודו ונקשו זה בזה שעה שגבירות נכבדות וסתם חתיכות אספו רגליהן, השמיעו צחחות אימה מפתח היד שתפסה בקרסוליהן. "וואאאו... נשמעה השאגה מתחת לשורת השולחנות. אני הוא הקוף הגדול, בן וודו של השימפנזה... לשמע שמך אני הופך לקוף... בואי אתי ונבנה את ביתנו בגן-החיות..."

לפתע הגית אדום-השער, עוטה עור ברדלס, נוהל נעלי לכה שחורות וגורב גרביים אדומות, קיפץ ועלה על הבמה, כשהוא גורר אחריו את חוט המיקרופון. "יייאאו... חור ושאג, כשהוא מגרד בצדדיו, "אני הוא האדם הקדמון, איש המערות... הקהל יצא מכליו. הוא מחא כפיו לאדם הפרהיסטורי, שענד על ידו שעון משוכה תוצרת המאה-העשרים, והתנווד ושר לקצבן הממטרף של שתי גיטרות חשמליות, כשהוא מפנה מדי פעם את עכוזו האדום לעבר הנוכחים. כי האיש שהתפלפל על רצפת מועדון-הלילה, לא היה אלא חי חילי האריסי, אחד מכוכבי הבולטים

הוי, ווי!

של הסרט לילות העולם, אשר הגיע לישראל על מנת לשגוע את יושביו הדחוסים-עד-אפסי-מקום של מועדון כליף ביפו.

★ ★ ★

י וילי האריסי לא נולד במערה. הוא פקח את עיניו לראשונה בלב ליבה של לונדון; משקלו היה ממוצע בתכלית, שלושה וחצי קילוגרם, ועל קודקודו ביצבצו שערות חומות דווקא. הוריו העניקו לו את השם צ'ארלס חיליאם האריסי. גם בנעוריו לא נתגלו בו שום סימפטומים מדאיגים. הוא סיים את לימודיו העממיים והמשיך ללמוד הלאה. אלא שאת לימודיו התכוננים לא סיים. אביו לקה במחלת לב והוא נאלץ ללמוד מקצוע, על מנת לעזור לאמו, שעבדה בבית מלון, בפרנסת הבית.

חילי החל לומד מלצרות, ובלילות היה מסתובב עם ידידו בבתי-הקפה של הרובע, כשהוא מנסה כוחו בשירה תמורת משקה חינם. כעבור כמה חודשים עמד בפני הגיוס לצבא. "לא היתה לי ברירה", הוא מספר, "כשטומי סטיל היה צריך ללכת לצבא, הוא הפיץ שמועה בטורי הרכילות כאילו הוא טובל מלב חלש. זה היה בלוף, אבל לצבא כבר לא קראו לו. עלי לא שמע אז איש טרם הייתי מפורסם כמוהו, אז נאלצתי לשרת שנתיים מלאות."

כך קרה שחילי הקטן, בוגר בית-הספר למלצרות, הפך להיות טבח צבאי. בערבי הווי היה שר בשקים ומקיש על סירים. כשהשתחרר, מאס בסירים ובמלצרות. הוא מצא עבודה בבית-חרושת למוצרי-מזון ובשעות הערב הופיע על במת מועדון-לילה.

★ ★ ★

י אן, יום אחד, קרה לו מה שקורה לכל הכוכבים הגדולים. מישהו גילה אותו. במקרה זה היה פול לינקן, בעל מועדון בשם

בתל-יוסף, הכירה שם חבר, יליד גרמניה גם הוא, שהפך עד מהרה לבעלה. לאחר שספגה לא האחירה האנטי-גרמנית בבית הוריה אולי לא היתה מסכימה לרדת עם בעלה, בן 38, לגרמניה, לולא שלושת ילדיהם ולולא הקשיים הכספיים החמורים בהם הסתבך בעלה בעסקיו המסחריים. בשנת 1955, כשהחלו לזרום תשלומי הי שילומים לתושבי ישראל, הודיע הבעל שהוא מתכוון לגסוע לגרמניה, לגבות שם את דמי השילומים המגיעים לו, ולהתחיל לחיות כבן אדם בארץ רבת אפשרויות. האשה לא היתה מיכנה להישאר לבד בארץ, עם שלושה ילדים ושק מלא חובות-הבעל, הודיעה לו שבלית-ברירה תצטרף גם היא אליו. הדירה והחפצים נמכרו והחמישה יצאו לדרך.

מכונות וכיס ריק. העיר המבורג הדי עיפה לזוג פנים. כאשר חיפש הבעל עבודה דרשו ממנו אישור ממרשם תושבים על דירה קבועה; ואילו כדי לקבל דירה קבועה, היה עליו להוכיח שיש לו עבודה בעיר.

בעזרת המוסדות היהודיים הסתדרו הי שניים, רכשו דירה קטנה והחלו לבנות חיים חדשים בגרמניה. עד מהרה התברר שגם במבורג לא מתעשרים בין-לילה. סכום השילומים היה פועל למדי, אולם כמו רוב הישראלים היורדים, נסחף האיש אחרי הי ברק הנוצץ, רכש מכונת מהודרת, מיהר לקנות חליפות ובגדים ועד מהרה נעלם הי כסף כאילו לא היה.

עם עסקי הבידור, שהם בור השומן של היורדים בגרמניה, לא היה לאיש שום קשר ועד מהרה מצא את עצמו מחפש עבודה כסוכן-נוסע לחברות מצרכים שונות.

האשה, הבעל והמאהבת. גם הי אשה ניסתה לעבוד, אך חוסר מקצועיותה הקשה עליה מאד. באחת מנסיעותיו כסוכן, פגש הבעל ספרית גרמניה בת 30, שהיתה גרושה וצמאה לאהבה. היא ידעה שהיא נשוי, אך זה לא העיקר עליה, כנראה. "בכלל, הנשים בגרמניה", סיפרה הישראלית לאחר שחזרה ארצה, "סבלו מאד ממחסיר בגברים, שנהרגו במספר כה רב במלחמה. אני הכרתי משפחה שהיתה מורכבת מבעל, אשתו ואהובתו ואף אחת מהן לא היתה מיכנה לתור לחברתה!"

עבר אמנם זמן עד שנודע דבר המאהבת הישראלית, אך שלא כמו הגרמניות היא הגיבה מיד, הודיעה לו שהיא נוטלת את שלושת הילדים, דרשה ממנו לעזוב את הי דירה. הבעל לא ביקש מחילה. הוא המשיך להתגורר עוד זמן מה בדירה, ערך בינתיים מסיבת אירוסים מפוארת עם יודתו.

"מה חטאנו?" מצבה של האשה הח' מיר. היא החלה לעבוד בעבודות שונות, השתכרה כסדרנית בקולנוע, מניקוריסטית וכרטיסנית בחשמלית בעת ובעונה אחת, ניסתה לאגור כסף כדי לחזור לישראל. היא גם ניסתה לחזור ארצה בעזרת הסוכנות, ניתקלה בסירוב. שיגרה מכתב לראש-הממשלה, דויד בן-גוריון, שהתפרסם לפני למע' לה משנתים בעתונות הישראלית והיכה גלים. במכתב התרעמה האשה: "מה חטאנו שגדלנו בארץ ישראל ואין באפשרותנו לה- גיע ארצה כעולים, אלא כחוזרים בלבד? מדוע לא תעזור הסוכנות גם לישראלים הי נמצאים במצב קשה כמו שלנו?"

המכתב עור, לפחות חלקית, האשה הצ' ליתה להגיע ארצה באמצעות כספה המועט ובתמיכת מוסדות יהודיים.

כשנה לאחר שובה ארצה, שמעה האשה שבעלה, ממנו הצליחה להתגרש סופית אך לפני חדשים אחדים, מתכוון לבוא ארצה עם אשתו הגרמניה ובנם, שנולד בינתיים. שמועה זו הניעה אותה לכתוב את המכתב, שנשמע כל כך גועני, בתיקחה למנוע את בואה של צרתה לישראל.

דין ודין

השומר שכיח את התנועה הרבה למסיבת קבלת הפנים לראש ממשלת שבדיה, טאנה ארלנדר, נרתע בבהלה לשמע חריקת המצ' צורים של המכונת. מהחלון הציץ ראשו של שר החקלאות, משה דיין, שהאיץ בשיטור לפנות את הדרך. "סלח לי, אדוני השר", העיר השוטר באדיבות לדיין, "אתה ממלא את תפקידך ואני ממלא את תפקידי!"

"מי אתה, בסך הכל?" נשמעה התגיבה שהפתיעה את המאזינים הבוודים שחזו בכ' אים, "זו מפה, יא..."

השוטר חייך, שתק, נתן לשר לעבור. אחר פנה לאחד הצופים במקום והסי ביר לו: "אתה יודע למה הוא כועס עלי כל כך? אני השוטר שלא נתן לו להזיז לפני כמה חודשים את החביות שהוצבו בכביש, וכאשר עשה זאת למרות הכל — הגשתי נגדו את התלונה!"

אל עבר קרחתו של אורח בשעת ההופעה

בין רגליה של הדקדנית הכושית אודרי ג'ון

איטלקיים הקשתה על העבודה, מפני שמתו שהם צעקו "CUT" באיטלקית, אף אחד לא הבין אותם.

★ ★ ★

י ום ווילי הוא בן 31, לפי חשבוננו. כשקיבל את ההצעה לבוא לישראל — אותה תאר לעצמו — בהשפעת סרטים ודוקר מנטריים ישראלים — כארץ מדבר, היה בסיכוב הופעות בספרד. הוא קפץ על ההזדמנות כיון שנמאסה לו הצנזורה הספרדית הדתית, שאסרה עליו להופיע על הבמה בלבוש עור הברדלס. הוא צבע את שעריו בצבע בהיר יותר כדי שלא יקלוט את "שמש המדבר הישראלי", והגיע ישר לכיף.

בערבים הוא מופיע בכליף, וביום הוא יושב על צינור הביוב של תל-אביב ודג דגים. "זה מרגיע את העצבים", הוא אומר. לפעמים הוא אפילו יוצא לטייל בדיונגוף, או מתיישב לשתות קפה ברזל. כשהוא לבוש בעור הברדלס. כשעשה זאת בשבוע שעבר נגרם להתקהלות רצינית, רטן לאחר מכן בחיור: "מה כולם התאספו? אני בסך-הכל ישבתי לשתות כוס קפה. לא תפסתי ולא נשכתי אף אחד!"

* WEE — פירושו בסלנג האנגלי: קטן, נמוך קומה. קומתו של ווילי אינה עולה על 1.65 מ'.